

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput VII. Eandem passionis Christi memoriam, etia[m] ad ipsam
Eucharistiæ susceptionem, esse adhibendam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

representet. Ad eum igitur duntaxat modum dicitur divina oblatio transmitti ad altare cœleste, quo ad Deum ascendant piorum preces, sive (uti supra in Apocalypsi dicitur) fumus incensorum de orationibus Sanctorum.

CAPVT VII.

Eandem passionis Christi memoriam, etiam ad ipsam Eucharistiæ susceptionem, esse adhibendam.

§. I.

ipsum per se diuinum Sacramentum, etiam quandam Christi patientis imaginem præferre.

Porrò quod in Missa audienda faciendum diximus; id, & multò maxime in ipsa sacra Dominici corporis communionem usurpandum est: ut nimirum absque peculiari passionis Christi memoria non accedamus ad Sacramentum illud; quod mundum relicturus Salvator nobis reliquit, non modò ut pignus amoris, sed etiam ut monumentum doloris sui.

Neque verò tantum corporis & sanguinis sui oblationem, sed sumptionem etiam frequentari voluit in passionis suæ memoriam: & de sumentibus loquebatur Paulus cum diceret: *Quotiescunque manducabitis panem hunc & calicem bibetis, mortem Domini annunciabitis; seu commemorabitis.* I. Cor. II.

Deinde sacra Communio, quædam Sacrificij prius oblati participatio est: & si rei naturam institutionemque sequimur, ipsum corpus Christi non aliter aspiciemus aut sumemus, quàm ut victimam, cruento primùm Sacrificio in ara crucis, deinde in sacro altari in cruenta quadam ratione immolatam. Nam & nos de cruce Domini pasчимur (inquit S. Augustinus) quia corpus ipsius manducamus.

T

Igi-

C. Accesserunt, de cons. d. 20

Igitur etiam in hoc Sacramento Christi corpus, veluti corpus Crucifixi accipiendum est. Quo modo ex Ecclesie (præsertim Græcæ) ritu veteri, quando sacra Eucharistia viris in manus, fæminis in mundo linteolo, sumenda tradebatur, usu receptum fuisse scimus, ut manibus in crucis figuram decussatis illam reciperent; memores se in Sacramento Crucifixi corpus accipere, eamque sacram actionem, in ejusdem passionis ac mortis memoriam, usurpandam esse. Videri potest sextæ Synodi Canon 101. ubi præscriptum habes; *ut si quis immaculati corporis in Synaxis tempore esse particeps voluerit, manus in formam crucis figurans, sic accedat & suscipiat gratia communionem.* Et ut alios Patres omitterem; Damasceni expressum monitum est: *ut, manibus in crucis formam compositis, Crucifixi corpus suscipiamus.*

*l. 4, de fide
cap. 14,*

Atque etiam in lege veteri, non sine mysterio præceptum fuit; ut Agnus paschalis, qui typus erat Sacramenti Eucharistici, ederetur cum lactucis agrestibus atque amaris; ut scilicet esset indicio, corpus Christi (qui Dei Agnus est, & mundi peccatum tollens victima) non sine amaræ passionis ipsius recordatione manducari debere. Et mysticè monemur in libro Ruth, buccellam nostram in aceto intingere; hoc est panis Eucharistici manducationem, fellis & aceti, quo ille potatus est, reliquorumque cruciatuum quos nostrâ causâ pertulit, meditatione condire. Tandem & Agnum illum legalem, in crucis formam expansum, assari solitum, ex S. Justino discimus: ut vel hinc etiam intelligamus, verum Dei Agnum in mensâ Eucharistica tanquam crucifixum à nobis accipiendum esse.

*lib. contr:
Tryph.*

Quid, quòd ipsæ etiam sacramentales species, sub quibus Christi corpus & sanguis consecratur & sumitur, Christi passionem non obscurè representare videantur, ejusque speciem & imaginem quandam oculis non prorsus ineruditis ingerere? Quippe cum & panis (Christi autem corpus anima-

animarum nostrarum verè panis est) de grano frumenti non nisi primum variè contuso ac commolito, deinde ex aqua bene subacto, & ad extremum calore ignis concocto conficiatur: in quibus quis non videat expressam tormentorum imaginem, quibus cœlestis ille panis, quò animæ nostræ sapidiior evaderet ac dulcior, multifariam quasi commolitus ac subactus est? Et vinum, (sub cuius specie Christi sanguis proponitur, qui verè potus est) non nisi de botris intorculari calcatis, aut validâ præli contorsione expressis eliquetur & confluat: in quo continuò menti occurrit torcular illud, in quo ipse Christus tot cruciatuum dolorumque pressuris, tanquam conculcatus & compressus est, ut nobis flueret præclarus calix, & vinum lactificans animas nostras.

Quò pertinet quod à Gratiano refertur tanquam ex C. Omnia
Ambrosio: *Panem quidem istum, quem sumimus in mysterio, de cons. d. 2. e*
illum utique intelligo panem, qui manu S. Spiritus formatus est in utero Virginis, & igne passionis decoctus in ara crucis. Quæ quidem quemlibet autorem habeant (nec enim inveniuntur in S. Ambrosio) rectè & ad rem nostram appositè dicta sunt. Hisque paria ac plura etiam inveniuntur in S. Petro Chrysologo sermone 61. ubi relatis illis Christi verbis: *Ego sum panis qui de caelo descendi: Ipse est panis (subdit) qui satus in Virgine, fermentatus in carne, in passione confectus, in fornace coctus sepulchri, illatus altaribus, caelestem cibum quotidie fidelibus subministrat.* Sic ille.

§. 2.

Patientis Christi recordatio, in sacra Eucharistia sumptione, quâ ratione usurpanda.

VTi capite superiori, simili in re faciendum suggestimus; passionis Christi commemoratio, ipsius item Sacramenti susceptioni tripliciter adhibenda est; ante ipsam, in ipsa, post ipsam.

T 2

Præ-

Primò igitur velim existimes: valde utilem atque accommodatam ad hoc Sacramentum suscipiendum præparationem esse; si priusquam ad illud accedas, aliquantum temporis in ea, quam dixi, passionis Christi meditatione ponas, mentemque deinde eorum mysteriorum imaginibus imbutam & quasi coloratam, ad sacram Synaxin adferas. Quem usum etiam commendabat sancta Mechtildis, cum diceret: animæ ad hoc Sacramentum accedenti curandum esse, ut ad Sponsi sui exemplar se componens, & ipsa candida sit & rubicunda; eumque in finem & prius lavandam, esse per sacram confessionem, & rubore tingendam per passionis Christi meditationem. Quò nimirum dicere possit cum S. Agnete: *Sanguis ejus ornavit genas meas.*

*P. 2. Firmi
cap. 17.*

Sanctus etiam Bonaventura graviter admonet: maxime exigi in isto Sacramento, ut qui ad illud accedit, per passionis Christi meditationem sit cum ipso Christo crucifixus. Itaque hortatur potissimum Sacerdotes, ut priusquam ad altare accedant, ruminent illam (ut ipse loquitur) magnificentiam charitatis, quâ Dei filius voluit pro nobis tam vilis fieri, & vermis reputari, & à vilissimis tam sava & turpia sustinere. Atque inflammati ardore illo inextimabili, sic pro se despreto, afflicto, vulnerato, compatiantur, intra se, perinde atque si ijs essent vulneribus vulnerati. Quod uti facilius obtineant, svadet discurrendum per singula vulnera, & nunc quantum in hoc, nunc quantum in illo vulnere passus sit, modò quanta fuerint & qualia ejus opprobria, modò quanta & qualia flagella, diligenter estimandum. Ita ferè S. Bonaventura.

Vit. c. 38.

Secundò: in ipsa sacra communione præsertim, vivam apud te habe patientis Christi formam atque imaginem; & perinde animo affectus esto, quasi ipsum Christum crucifixum, & recentibus adhuc plagis suscipias: qualiter sibi aliquando in Sacramento conspectum, dum ad illud sumendum accederet, B. Angela testatur. Et

Et admonet sanè S. Chrysostomus: ut quasi de ipsa bibulari costâ, & stillantem de corde hausturi sanguinem accedamus ad altare. Idemque alio loco sic præcipit: Ne ad Eucharistiam accedentes, putemus nos divinum corpus de manu hominis accipere; sed potius ab uno de Seraphim ignitum calculeum, forcipe (ut scilicet vidit Iſaias) de altari sumptum nobis tradi credamus: ipsum autem salutarem sanguinem reputemus velut è divino & impolluto latere effluere, & sic accedentes, labijs puris accipiamus.

Idem sensus est autoris sermonis de Cœna Domini apud Cyprianum, dum ita ait: Quam pretiosus est calix iste, per quem cruci hæremus, sanguinem sugimus, & intra ipsa Redemptoris vulnera figimus linguam? Quasi videlicet (quod S. Lutgardi, B. Magdalenæ de Pazzis, aliisque concessum legimus) in ea corporis crucifixi susceptione, admoveamus os ad plagam divini lateris, & cordis ejus etiamnum stillantis hauriamus igneas reliquias, eoque dulci in complexu, permixtis amoris, doloris, gaudij affectibus, absorbearmur.

Tertiò: post communionem cogita te instar B. Virginis, Christi corpus è cruce depositum, in gremio ac sinu gestare. Induc affectus plenos amoris, quos tunc sancta Mater experta est. Pretiosum illum & charum myrrhæ fasciculum, jam inter ubera tua commorantem, cordi tuo suaviter apprime. Contemplare studiosius melliflua ipsius vulnera, & ad illas Paradisi rosas reverenter ac piè applica interiores sensus animæ tuæ: illas osculare, palpa, gusta, odorare. Id cave sollicitè, dilectum tuum dum apud te habes, nequa te res aliorum distrahat, aut ab ipsis dulcibus osculis & castis amplexibus divellat.

Quò etiam pertinet præceptum illud autoris modò citati: *Christi bajulus* (post susceptam nimirum Dominici corporis communionem) *ipsum ferat in pectore, ipsum gerat in mente*: per piam scilicet circa ipsum Christum, ejusque passiones, exercitationem.

Potes

Hom. 84. in
Ioan:
Serm. in
Eucan.

ROY
LUPILLIO
TIT. EOX
VI 13

Potes etiam non sine ratione aut exemplo, ipsum cor-
tuum, ut Filij Dei electum sepulcrum considerare, quod ip-
semet sibi ut locum quietis delegerit, & in quo à te cupiat
piorum desideriorum & sanctarum operationum aromatis
inungi. Certè, si (ut à nobis superius indicatum est) cor-
poris ac sanguinis Christi consecratio, idcirco ejusdem in-
cruce immolationem repræsented, quòd per eam certà ra-
tione corpus Christi ut exangue & exanime exhibeatur:
consequens est ipsà communionem Christi sepulturam adum-
brari, & cor seu pectus divina mysteria participantis, in quo
corpus Christi sub panis specie recipitur, instar esse illius se-
puleri, in quod post mortem illatum & conditum est. Hoc
etiam affirmante S. Damasceno, cum ait: Christi corpus in
altari per Sacerdotis manus elevari velut in erucem; & dum
distribuitur ac sumitur, in nobis velut sepeliri.

*l. de corp.
Christi.*

l. II. c. 24.

Idque adeò ei, quam supra laudavi, S. Mechtildi ali-
quando à Dei Matre monstratum est. Nam cum ferià sex-
tâ majoris hebdomadæ, horâ Completorij, uti aliàs sæpe,
apparuisse B. Virgo, & ab ea sibi præcipi audisset; accipe-
ret filium suum dilectissimum, eumque in corde suo sepeli-
ret: continuo sensit cor sibi in morem argentei sarcophagi
conformari, operculum aureum habentis (quibus quidem
metallis munditia cordis, & sancti amoris vis, quâ Deus in
corde amantium retinetur, adumbrabatur) moxque ipsum
Christum eo quasi conditorio recipi, deque ejus præsentia
exultantem animam cœlesti quadam suavitate perfundi.

§. 3.

*Quæ hoc capite dicta sunt, insigni documento
confirmantur.*

TAndem ad eorum, quæ hætenus dicta sunt, confirma-
tionem, placet hic referre, quod sanctæ Virgini Lydvi-
næ aliquando contigit. Tenebatur illa, quodam die, ma-
gno

gno desiderio sacram Eucharistiam recipiendi: qua in re cum Parochus se satis difficilem præberet, idque illa ferret gravatè; adstetit illi Angelus, qui nunciaret; ei consolandæ atque erigendæ; ipsum per se Christum haud ita pòt esse adfuturum. Porrò advenientis Salvatoris pompa hæc fuit.

Præibant è cœlesti militia præclari juvenes; atque alius crucem, aliùs clavos, lanceam alius, alij alia Dominicæ passionis insignia præferentes, pauperi Virginis lectulo circumfunduntur.

Subsequitur sanctissima Dei Mater, non sinè insigni aliorum Sanctorum comitatu. Demum ipse Christus, in forma primùm speciosissimi pueri; qui deinde in virum ætatis perfectæ mutatus, velut crucifixus tertioque spineo coronatus, ac toto corpore sanguinolentus apparuit: tandemque (rogante Virgine, ut ei aliquod præsentia suæ signum ac monumentum relinqueret) in speciem candidæ ac radiatæ hostiæ conversus est: quam in mappula relictam, & conspicuâ Christi crucifixi figurâ, vulneribus etiam cruentis, & sanguineis guttis spectabilem, ipsa denique de Parochi manu suscepit, cum animi sui exultatione incredibile.

Ex quo exemplo fit perspicuum, quod dicebamus, divinissimorum mysteriorum participationi solennem passionis Christi memoriam intermiscendam; idque ipsi Salvatore nostro gratum in primis & complacitum esse.

Ad extremum addimus; quod de passionis Christi memoria ad Eucharistiæ susceptionem adferenda hîc diximus; id, tametsi minùs evidenter, attamen suo modo in reliquis quoque Sacramentis locum habere: quippe cum omnia ex Christi passione vim habeant, ejusque merita ac sanguinem speciali ratione contineant. Præcipuè verò in Sacramento Pœnitentiæ, in quo dum peccator à Sacerdote absolvitur, meritò sibi figurabit, quasi sub ipsa Christi cruce positus, perfundatur ipsius sanguine, de apertis adhuc vul-

neri-

neribus ad ipsius emundationem scaturiente. Quæ cogitatio etiam cautioni serviet, ne deinceps repetitis sceleribus, in se polluat divinum sanguinem, & salutis vitæque æternæ pretium convertat in damnationis argumentum.

CAPUT VIII.

Christum patientem in membris suis agnoscere.

§. I.

Egenos, afflictos, ulcerosos, ut proprias Christi patientis imagines aspiciendos esse.

*Serm. 4.
de Nat.*

Siquidem ex quo Dei Filius, cum carne nostra mortali, ejus miserias atque ærumnas in se suscepit, easque in suo corpore (uti S. Bernardus loquitur) dedicavit: oportet nos illas alijs jam oculis aspicere; & tanquam res ipso Christi tactu consecratas, imò veluti ea quæ ad sacram ipsius humanitatem pertinuerint, ei que inhæserint, cum amore, cultu, ac reverentiâ tractare. Etenim ut ait Theodotus Ancyre Episcopus, hom: 2. de Nativitate: *In se suscepit crucem (sive, ut in Græco est, familiarem sibi ac peculiarem effecit) suam fecit alapam, vincula sua fecit; ut Dei propria effecta passionem, adversus passiones acciperent potestatem.*

*de Ger. re-
lig. c. 16.*

*In 3. p. q. 46
n. 5.*

Quod si, ut sapienter philosophatur S. Augustinus, Dei Filius opes, delicias, honores ac mundi gloriam, & reliqua quæ tanti æstimantur ab hominibus, ipso neglectu ac despicientiâ, sive (ut ipse ait) *carendo vilia fecit*: profectò quæ his adversa sunt, inopiam, labores, dolores, contemptum, opprobria, in se assumendo suâque faciendo, pretiosa effecit, imò (ut loquitur Cardinalis Cajetanus) deificavit, eoque non amore tantùm, sed etiam veneratione dignissima reddidit. Idque eò magis, quòd miseriæ nostræ atque ærumnæ, non extrinsecus duntaxat, aut solo contactu (ut flagel-